

„Seara aduce plânsete, și dimineața cântece de veselie», zice psalmistul. Acesta este un mesaj de speranță, o promisiune de fericire, un cuvânt al Bibliei care răsună într-un acord de o nespusă măreție. Acela care își dă osteneala de a cerceta Sfânta Scriptură, nu întârzie să priceapă aceste cuvinte înveselitoare, în mijlocul gemetelor și plânsetelor acestei nopți întunecate.

Mângâiere și speranță

Dacă privim cu atenție universul și minunata structură a corpului nostru, rațiunea ne spune că acestea nu s-au format de la sine. Cineva a trebuit să le conceapă și să le creeze.

În prima carte a Bibliei, la Genesa capitolul 1, la versetul întâi, găsim scris următoarele cuvinte: „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”.

Aceste cuvinte inspirate nu încep cu ridicarea întrebării: Există un Dumnezeu? Deoarece dacă se cercetează lucrurile din toate punctele de vedere, această întrebare este nebună. (Psalm 53:1,2). Dumnezeu începe cartea Sa inspirată a Genesei cu adevărul învederat că El există: „La început Dumnezeu a creat”.

Aceasta nu ar putea să însemne că Dumnezeu ar fi avut un început; ci că El este Începătorul tuturor lucrurilor care există. El este creatorul, izvorul întregii creațiuni. „Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi născut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie Tu ești Dumnezeu!” Psalm 90:2.

Este cu neputința omului umil cu puteri limitate, să pătrundă în adâncul secretelor lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu, din care el însuși face parte, și să cerceteze existența eternă a lui Dumnezeu. (ISAIA 55:8,9) – 1 Tmotei 6:16.

Veni un timp când marele Creator și Dătător de viață începu lucrarea Sa creatoare. Aceasta era o expresie a iubirii Sale; pentru că „Dumnezeu este iubire”. (1 Ioan 4:16). Ce a fost prima creațiune, începutul creațiunii lui Dumnezeu?

Prima lucrare creatoare a lui Dumnezeu, nu era model experimental. Era o lucrare perfectă și descoperi în mod perfect înțelepciunea, cunoștința și lucrarea vrednică de laudă a Creatorului. (Deuteronomul 32:3,4).

Prima creațiune a lui Dumnezeu era vie și inteligentă și era făcută să aibă înțelepciune. (Proverbe 2:6).

În cartea proverbelor inspirate, Creatorul face pe Acela care este începutul creațiunii Sale, să vorbească în figura simbolică a înțelepciunii și să zică: „Iehova m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată înainte de orice început înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmbă din pulberea lumii. Când a întocmit Iehova cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului, când a pironit norii sus, și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui, jucând pe rotocolul pământului Său, și găsindu-mi plăcerea în fiii oamenilor.” – Proverbe 8:22 – 31

Iehova Dumnezeu avea acum alături de El un ”meșter” înzestrat cu înțelepciune. Acesta primise viață de la Dumnezeu, devenind Fiul lui Dumnezeu. El era un spirit asemenea lui Iehova, Tatăl Său, și era supus în chip desăvârșit Tatălui și Creatorului Său. (Filipeni 2:6)

La Ieremia capitolul 10, versetul 12, citim: ”... Dumnezeu a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui.” ”Eu

Domnul am făcut toate aceste lucruri. Cine era cu Mine?" (Isaia 44:24)

Domnul Dumnezeu întrebuintă pe singurul său Fiu născut, Cuvântul, ca pe un meșter, și Lui îi vorbi Iehova Dumnezeu când, era gata să aducă în existență culmea creaturilor Sale pământești. "Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste tot pământul..." (Genesa 1:26) – Coloseni 1:14 – 17.

Conform Bibliei, Dumnezeu l-a creat pe om din pământ ca să trăiască pe pământ. "Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu." – Genesa 2:7.

Când Dumnezeu a suflat în nările omului "suflare de viață", plămâniile lui s-au umplut cu aer, și Dumnezeu a dat viață acelui corp uman. Această forță vitală este întreținută prin respirație.

Biblia nu spune că Dumnezeu i-a dat omului un suflet, ci că "omul a devenit un suflet viu", după ce Dumnezeu i-a declanșat respirația. "...omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu". Al doilea Adam a fost făcut un duh dător de viață". – Corinteni 15:45. Țărâna pământului din care a fost făcut corpul fizic nu este "sufletul". și Biblia nu spune nici depre "suflarea de viață" că ea ar fi sufletul. Biblia arată că "omul a devenit un suflet viu" prin combinarea acestor două elemente.

Așadar sufletul uman, este omul însuși. "Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu". – Iacov 4:4.

Este întrebuintată aceeași expresie "suflet viu" ca aceea în legătură cu animalele inferioare omului, când acestea au fost create. "... iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților care se mișcă pe pământ, care au în ele o suflare de viață, le-am dat ca hrană toată iarba verde". – Genesa 1:20, 21, 24, 30. "Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna

pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu”. (ca și animalele) – Genesa 2:7.

Un ”suflet viu” înseamnă o creatură vie care respiră în timp ce trăiește. Omul este un suflet viu ca și animalele inferioare, numai că omul este de un rang mai înalt, având o formă dreaptă și fiind de o inteligență mult superioară.

În Genesa 2:16, 17 citim: ”Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: ”Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” Aceasta dovedește că sufletul uman este muritor, chiar și atunci când omul este perfect și fără păcat, așa după cum era Adam la primirea poruncii lui Dumnezeu.(Ezechiel 18:4, 20)

Când Adam a fost avertizat de a nu mânca din fructul pomului oprit, sub pedeapsa cu moartea, Dumnezeu nu a făcut nici o mențiune despre un loc al chinului conștient, după moarte.

În toată darea de seamă divină despre creațiune, nu se spune nimic despre facerea unui „iad” arzător de tortură. Ba din contră Biblia spune în mod clar, că „plata păcatului este moartea”, ștergerea din existență și nu chinuirea într-un presupus iad.(Romani 6:23).

Scopul lui Dumnezeu nu era ca Adam și Eva să moară după un timp, iar apoi să meargă să trăiască în altă parte. Locuința lor a fost pământul. ”Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: ”Crește-ți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ”. – Genesa 1:28.

Adam și Eva precum și urmași lor, ar fi putut trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ ascultând de poruncile lui Dumnezeu.

Acum, întrebarea care se pune, este: de ce îmbătrânește omul și în cele din urmă moare? Răspunsul se găsește în Biblie și este pe scurt următorul: Din cauza răzvrătirii lui Adam și Evei.

Iehova Dumnezeu i-a pus la încercare pentru ai face să înțeleagă necesitatea de ai fi supuși. ”Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci...”(Genesa 2:16, 17). ”...Șarpele a zis femeii: oare a zis Dumnezeu cu adevărat: să nu mâncați din toți pomii din grădină?...Hotărât că nu ve-ți muri” – Genesa 3.1 – 6.

Lucifer observă închinarea pe care omul o acordă lui Dumnezeu și el pofti acea închinare pentru sine însuși. Spre a întoarce pe om împotriva lui Dumnezeu, Lucifer trebuia să mintă și să trezească egoism în om.

După ce câștigă teama, recunoștința și închinarea din partea omului, Lucifer voia să se divinizeze ca un Dumnezeu, asemenea lui Iehova Dumnezeu.(Isaia 14:12-14).

Printr-o asemenea răscoală împotriva lui Dumnezeu, Lucifer căzu în lațul minciunilor și a religiei, al căror inventator deveni el. Prin minciună și defaimă împotriva lui Dumnezeu, deveni Diavol.(1Ioan 3:8; Ioan 8:44)

Exprimarea acelei minciuni ca un îndrumător în purtare și închinare era introducerea religiei, spre a prinde în cursă și spre a îndepărta omenirea de la închinarea lui Iehova Dumnezeu în spirit și în adevăr. (Genesa 3:11-19)

Dumnezeu nu a zis că trupul lui Adam se va întoarce în țărână și că ceva inteligent, nepipăit, ce locuiește în trupul său, se va separa de trup la moarte, și va merge într-un regat nevăzut spre a fi chinuit în flăcări.

Propria hotărâre a lui Dumnezeu declară: ”Sufletul care păcătuiește acela va muri...”(Ezechiel 18:4, 20). Psalm 146:3,4. Moartea este pur și simplu contrariul vieții.(Eclesiastul 9:5,10). Morții sunt inactivi și lipsiți de orice simț.(Psalm 146:3,4)

La Eclesiastul 12:6,7 citim următoarele: ”... până nu se rupe funia de argint, până nu se sfarmă vasul de aur, până nu se sparge găleata de la izvor și până nu se strică roata de la fântână; până nu

se întoarce țărâna în pământ, cum a fost și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat.”

Nici-o contradicție nu există în Cuvântul lui Dumnezeu. Acest text scriptural nu poate însemna că la moarte trupul se prefăce în țărână și un eu lăuntric, nevăzut și conștient părăsește trupul și se înalță la cer.

Isus a zis: ”Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.” Nici chiar credinciosul David, nu s-a dus în cer; iată ce zice el când se apropia de clipa morții: ”Eu plec pe calea pe care merge toată lumea.”(1Regi 2:1,2). Tot despre regele David vorbește și apostolul Petru la Fapte 2:29,34.

Nici-o promisiune de viață în cer nu fusese făcută lui Adam, chiar dacă ar fi rămas ascultător și credincios. Într-adevăr, spiritul aceluia care moare, se întoarce la

Dumnezeu care l-a dat. Ce era ceea ce dăduse Dumnezeu lui Adam?(Genesa 2:7) Dumnezeu dădu omului suflare de viață, adică, forțele de viață sau puterea de viață, care este susținută prin suflare. Aceasta este ceea ce este înțeles prin ”spirit”, și acesta este ceea ce se întoarce la Dumnezeu care l-a dat. (Vezi Eclesiastul 3:9-12; Genesa 7:22; Iov 17:1; Eclesiastul 8:8; Iov 12:10). Nici măcar într-un singur loc din Biblie nu se spune că sufletul ar fi nemuritor. (Psalm 22:29)

Ceea ce i s-a întâmplat lui Lazăr, care era mort de patru zile, ne ajută să înțelegem starea morților. (vezi Ioan 11:11-44). Un om care este cufundat într-un somn adânc nu-si amintește de nimic. La fel stau lucrurile și cu cei morți. Ei nu sunt nimic. Ei nu mai există.

Dar la timpul stabilit de Dumnezeu, morții răscumpărați de Isus Christos vor fi readuși la viață. ”Nu vă mirați de lucrul acesta: pentru că vine ceasul când cei din morminte vor auzi glasul Lui.”(Ioan 5:28) Sub domnia dreaptă a lui Christos, moartea va fi nimicită, așa cum este scris la 1Corinteni 15:25,26 – „Căci trebuie

ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrajmașul cel din urmă care va fi nimicit, va fi moartea”.

În Împărăția lui Dumnezeu, toate infirmitățile, toate durerile și toate bolile vor fi înlăturate. Nimeni nu va mai trebui să îmbătrânească și să moară. Isaia 25:8 – „...nimicește moartea pe vecie; Domnul Dumnezeu șterge lacrămile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său; da, Domnul a vorbit”.

Da, omul se poate aștepta într-adevăr la mai mult decât numai la faptul de a se naște, a trăi un timp scurt, iar apoi să moară. (Isaia 35:1-7) Nu vor mai fi războaie și oamenii vor trăi în pace fără sfârșit. (Isaia 2:4; 9:7). Pământul își va da roadele și oamenii vor avea de toate din belșug (Isaia 30:23) Psalm 67:6,7; Psalm 72:4-8; 12-14; 16-19.

Speranța lumii este în împărăția lui Dumnezeu sub Christos, Prințul Păcii. Fiecare să-și dea silința să câștige cunoștința despre Împărăția lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu a lăsat pe toți profeții Săi ca să scrie despre împărăție și binecuvântările pe care le va aduce oamenilor.

Pe când Isus petrecea pe pământ, avea cunoștință de toate aceste lucruri bune care vor veni și pentru aceasta a învățat pe ucenicii Săi să se roage lui Dumnezeu: „Vină împărăția Ta, fie voia Ta precum în cer așa și pe pământ.” și așa va fi.

Dreptatea care domnește în cer, va domni nu peste mult și pe pământ și toată apăsarea va înceta pe vecie! (Psalm 72:4, 6-8)

Primiți și credeți acest cuvânt și luași-l de conducător al vieții dumneavoastră, căci el vă va mângâia dându-vă speranță. Iehova Dumnezeu este prietenul vecinic al Dumneavoastră; și martorii Săi sunt deasemenea prietenii dumneavoastră, pentru că vă aduc vestea păcii de la Tatăl îndurărilor și de la Dumnezeul tuturor mângâierilor.

- ISAIA : 55 :6,7 ; PROV. 8 :17 ; IEREMIA 29 :11-13 ; PSALMI 118 :25